

bidrage til Andet end til at modarbejde god Forstaaelse og Samarbejde mellem Thingene.

Finanzministeren (Estrup): Den ærede Ordfører anbefalede Vedtagelsen af Vædringsforslaget som den hurtigste Maade til at komme til en endelig Beslutning om Traktaten. Den ærede Ordfører maa have overset, at der er en endnu hurtigere Maade end den af ham angivne hurtigste, og det er at forlade Vædringsforslaget og vedtage Beslutningen uforandret. Det er den hurtigste Maade. („Hør“ fra Tilhørerpladsen). Et af de ærede Medlemmer, der have havt Ordet, det var det ærede Medlem for Odense Amts Abo Valgkreds (Monrad) har sagt, at Vedtagelsen af dette Vædringsforslag var nu det eneste Vilkaar, og det maatte man vide, hvorpaa Samtykket til denne Traktat kunde gives; men det ærede Medlem maa have glemt, at for nogle faa Dage siden under Behandlingen af Toldloven lod ligeledes dette: Dette er det eneste Vilkaar, og man maa ikke gjøre sig nogen Illusion om, at den kan blive vedtagen paa noget andet Vilkaar. . . . (Stemmer: Det er ikke sagt!) . . . Det ærede Medlem sagde det ikke, men det blev sagt fra samme Side. Det blev fra den Side gjort gjældende, at kun en forudgaaende Vedtagelse af Toldlovrevisionen var Mulighed derfor. Den Gang var det Vilkaaret; nu i Dag lyder det fra det ærede Medlems Side, at Regjeringen og alle Mindretallets Medlemmer jo dog vide, at dette er det eneste Vilkaar. Det er naturligvis Noget, som det ærede Medlem og hans Venner maa vide bedre end jeg, om dette nu er det sidste, definitive eneste Vilkaar. Derom kan jeg ikke vide Noget. Naar den ærede Ordfører for Flertallet sagde, at man jo fra alle Sider havde været enig om, at Krigsstattdloven havde overlevet sig selv og burde falde bort eller i alt Fald, at dens Beløb burde falde bort, kan det jo kun være en Fortalelse, for det ærede Medlem veed jo saa godt som Noget og bedre end de Fleste, at det jo netop er Uenigheden om denne Bortfalden af de mange Millioner, som i saa høj Grad har vanskeliggjort det at komme til Enighed om Toldloven gennem disse mange, mange Aar. Den ærede Ordfører maa jo vide, at der ikke er den Enighed tilstede for det Første om Krigsstattdlovens midlertidige Karakter, og for det Andet heller ikke Enighed, om Tiden da nu er kommen, hvor man kan undvære den.

Første Viceformand (Høgsbro): Jeg maa anmode Tilhørerne om at afholde sig fra enhver Tilkjendegivelse af deres Mening.

Monrad: Den høitærede Conseilspræsident har fundet det stødende, at jeg tillagde hans Ord og det ærede Mindretallets Ordførers Ord Narjagen til Stormen i Landsthinget. Jeg skal med Fornøielse tage disse Ord tilbage, da jeg efter den høitærede Conseilspræsidents Udtalelser maa antage, at Landsthinget vil sætte stor Pris paa at være Stormens Ophav, at det vil føle sig fornærmet, om Ophavet tilskrives nogen Anden. Den høitærede Conseilspræsident sad ivrigt rolig og saae paa Stormen. Det var Synd at sige, at han gjorde noget Forsøg paa at faae den dæmpet; der var ikke det ringeste Spor deraf. Med Hensyn til det, som den høitærede Conseilspræsident har bemærket om det stillede Vædringsforslag — han brugte endogjaa det elegante Udtryk, at det var „absurd“ — vil jeg bemærke, at det var Altsammen ganske rigtigt, dersom Vædringsforslaget gik ud paa, at Krigsstattden skulde hæves strax, saa kunde der anføres alle de Indvendinger, som den høitærede Conseilspræsident har gjort, men det er jo ikke Tilfældet; Forslaget gaar jo ud paa, at den først skal hæves den 1ste April 1885. Naar Rigsdagen træder sammen i Oktober i Aar, og dette Vædringsforslag er vedtaget, saa staar alle Parter frit, saaledes som de stod, inden den aldeles midlertidige Lov om Krigsstattden blev vedtaget; det vil være Positionen. Hidtil er det ikke lykkedes at tilveiebringe nogen Enighed, maasse, naar den aldeles midlertidige Krigsstattd er blevet hævet i Kraft af Tro og Love, at en midlertidig Lov skal høre op, naar Grunden til dens Vedtagelse falder bort, at det da vil blive langt lettere for den lovgivende Magts Faktorer at blive enige om de Forandringer i Toldloven, som maa anses for uønskelige. Det kan ikke paa nogen Maade være den høitærede Conseilspræsident ubekjendt, at Flertallet her er stemt for at negte sit Samtykke til den spanske Traktat, det kan heller ikke være ham ubekjendt, at naar dette Samtykke er negtet, saa er det dermed negtet, saa er der ikke yderligere Tale om den spanske Handelstraktat, ikke Tale om at stille yderligere Vilkaar. Jeg forsikrer den høitærede Conseilspræsident, at det er den sidste og eneste Udvei til at faae et Samtykke til den spanske Traktat, som her er tilbudt ham: det gjør mig ondt, at han ikke har grebet det med langt større Paaføielse og Anerkjendelse, end han har gjort, det stadfæster hos mig, at jeg ikke tror, at han er synderlig ivrig for, at Traktaten skal blive vedtagen.